

Φεμινισμός και χειροτονία των γυναικών

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Οι προσπάθειες και οι κινητοποιήσεις των γυναικών να εξισωθούν με τους άνδρες και να επιτύχουν τελικά την χειραφέτησή τους χαρακτηρίζεται συνήθως ως φεμινισμός. Ο γαλλικός αυτός όρος (feminisme) συνδέει τον φεμινισμό με την Γαλλική επανάσταση, που αποτελεί και την εποχή της εμφάνισέως του. Το έτος 1791 απο τελεί σημαντικό ορόσημο για τον φεμινισμό, δεδομένου ότι τότε παρουσιάστηκε η *Διακήρυξη των Δικαιωμάτων των Γυναικών*. Έκτοτε ο φεμινισμός πραγματοποίησε πολλές κατακτήσεις, αλλά δεν κατόρθωσε να ενεργήσει ανεξάρτητα από κάποιο πλέγμα κατωτερότητας έναντι των ανδρών ούτε να εξαλείψει εντελώς τις ανισότητες σε βάρος των γυναικών. Κυρίως όμως δεν επισήμανε την γυναικεία ιδιαιτερότητα που παραθεωρήθηκε μακροχρόνια από τους άνδρες, αλλά συγκέντρωσε όλο το ενδιαφέρον του σε εξισωτικές διεκδικήσεις.

Το φαινόμενο αυτό, που ουσιαστικά διαιωνίζει τον παραμερισμό της γυναίκας, δεν βλάπτει μόνο αυτήν, αλλά ταυτόχρονα στερεί σε σημαντικό βαθμό την κοινωνία και γενικότερα τον ανθρώπινο πολιτισμό από τον δημιουργικό γυναικείο παράγοντα που συγκεφαλαιώνεται στην μητρότητα. Κι εδώ πρέπει να επισημανθεί η ευθύνη των ανδρών, που μονοπώλησαν τον πολιτισμό και δεν άφησαν χώρο για την έκφραση του γυναικείου παράγοντα, αλλά και των γυναικών, που έχασαν από το οπτικό κέντρο της συνειδήσεώς τους το πρωταρχικό λειτούργημα της μητρότητας[1].

Ιδίως μετά τις κινητοποιήσεις των γυναικών κατά τα τέλη της δεκαετίας του 1960 και τις αρχές της δεκαετίας του 1970 εξαλείφθηκαν αρκετές φυλετικές ανισότητες, χωρίς όμως και να καταργηθούν ριζικά. Είναι χαρακτηριστικό ότι και σήμερα ακόμα οι εργασίες του σπιτιού θεωρούνται γυναικείες υποθέσεις, μολονότι οι γυναίκες έχουν συνήθως πλήρη εργασιακή απασχόληση εκτός οικίας. Και σε άλλες όμως περιπτώσεις της κοινωνικής ζωής η θέση της γυναίκας παραμένει μειονεκτική.

Συχνά γίνεται λόγος σήμερα και για την χειροτονία των γυναικών. Το θέμα αυτό παρουσιάστηκε αρχικά στον Προτεσταντισμό. Σε συνδυασμό όμως με το ευρύτερο θέμα της ισοτιμίας των δύο φύλων συζητήθηκε σε ολόκληρο τον χριστιανικό κόσμο. Εξαρχής πάντως πρέπει να σημειωθεί ότι η ιδέα της χειροτονίας των γυναικών προέκυψε ως αποτέλεσμα πολλών συγχύσεων και απλουστεύσεων[2]. Το

ενδιαφέρον του θέματος από την πλευρά της χριστιανικής ηθικής συνίσταται κυρίως στην άποψη πολλών ότι η άρνηση της χειροτονίας των γυναικών συνδέεται με κάποια γενικότερη υποτίμησή τους μέσα στην Εκκλησία. Η άποψη όμως αυτή παραθεωρεί βασικά στοιχεία, που έχουν σχέση με την λειτουργική υπεροχή της γυναίκας στην ζωή και την διδασκαλία της Εκκλησίας. Και πριν απ' όλα παραθεωρεί την πρόταξη της γυναίκας στην σωτηρία του ανθρώπου και την συντριβή του διαβόλου. Η έχθρα ανάμεσα στον άνθρωπο και τον διάβολο είναι κυρίως έχθρα ανάμεσα στην γυναίκα και τον διάβολο. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι γίνεται λόγος και για «σπέρμα» της Εύας, που θα συντρίψει τον διάβολο[3]. Η Εύα έλαβε το πρωτευαγγέλιο της σωτηρίας και η Παναγία δέχθηκε τον Ευαγγελισμό της θείας ενανθρωπήσεως.

[Συνεχίζεται]

[1]. Ιω. Χρυσοστόμου, *Περί παρθενίας* 4, PG 48,535.

[2]. «Ουδέ γαρ αν ην τι μέγα η παρθενία, μη καλού καλλίων τυγχάνουσα». Γρηγορίου Θεολόγου, *Λόγος* 37,10, PG 36,293BC. «Καλόν ο γάμος, και δια τούτο η παρθενία θαυμαστόν, ότι καλού κρείττον εστιν». Ιω. Χρυσοστόμου, *Περί παρθενίας* 10,PG 48,540.

[3]. *Ματθ.* 19,11.